

Fascismul și rezistența anarhistă

Andrew Flood

1998

Pe 3 oct. 1931. poliția italiană l-a arestat pe Michael Schirru într-un hotel din Roma. Acesta era de naționalitate italiană, dar avea cetățenie americană. El s-a întors în Italia cu un singur scop, acela de a-l ucide pe Mussolini. Schirru e doar unul dintre numeroșii anarhiști care și-au riscat viața luptând împotriva fascismului în anii antebelici.

„Procesul” lui Schirru a avut loc pe 28 mai. Judecător a fost un anumit Cristini, un bătaș fascist ajuns pe post mare. Nu a existat un juriu. O relatare contemporană a evenimentului, într-un ziar anarhist american, descrie cum „Schirru s-a comportat cu demnitate în timpul procesului – care, având în vedere circumstanțele în care s-a desfășurat, cu greu poate fi numit proces. El și-a repetat în fața instanței intenția de a-l ucide pe Mussolini și și-a expus motivele”. Tribunalul l-a condamnat pe Schirru la moarte prin împușcare în spate.

La ora 2.30, în dimineața următoare, el a fost trezit din somn și i s-a spus că va fi executat la răsăritul soarelui. El a cerut permisiunea de a scrie ultimile cuvinte celor dragi, a refuzat asistența unui preot și apoi a fost dus la fortul Braschi de la marginea Romei, unde a fost executat, la numai 8 ore și jumătate după ce i se pronunțase sentința, de către un pluton de execuție format din 24 de militari fasciști.

Acte individuale precum acestea au fost doar vârful organizării anarhiste împotriva fascismului. În această perioadă, aproape fiecare guvern occidental a văzut în fascism o unealtă bună de folosit împotriva „comunismului”. Încă de la începutul anilor '20, anarhiștii au luptat fizic împotriva fasciștilor și chiar după al doilea război mondial anarhiști au fost întemnițați pentru că au luptat împotriva statului fascist italian din acea vreme.

Rezistența germană

În Germania, anarho-sindicatul FAUD (Federația Muncitorilor Liberi din Germania) a decis în 1932 să treacă în ilegalitate odată cu venirea lui Hitler la conducerea Germaniei și să treacă la organizarea unei greve generale. Aceasta s-a dovedit a fi imposibilă, din moment ce FAUD era prea mic pentru o acțiune singură, iar odată cu venirea la conducere a lui Hitler, numărul membrilor săi a scăzut, căci mulți au fost fie arestați, fie forțați să ia calea exilului. Oricum, cu ajutorul anarhiștilor olandezi, FAUD a reușit să organizeze un secretariat în exil la Amsterdam. În Germania, membrii FAUD, precum muncitorul Franz Bunget sau șomerul metalurg Julius Nolden au încercat să-și continue munca în ilegalitate. Amândoi au fost arestați de Gestapo. În cele din urmă, cu ajutorul altora, ei au reușit să pună bazele unei rețele ilegale care a reușit să scoată din țară oameni și să introducă în Germania broșuri antinaziste, de obicei cu titluri ciudate pentru a induce în eroare autoritățile fasciste.

Dosare ale Curții de Justiție arată că o broșură a intrat în Germania cu titlul de „Mâncăți fructe germane și veți fi sănătoși” și a devenit „extrem de populară printre mineri, care se salutau cu fraza „Și tu ai mâncat fructe germane?”. Izbucnirea Revoluției din Spania în 1936 a dus la formarea unei rețele ilegale care a strâns bani pentru anarhiștii spanioli și pentru lupta lor împotriva fascismului și, de asemenea, a recrutat tehnicieni pentru a merge în Spania și a da o mână de ajutor necesară.

În dec. 1936, Gestapo-ul a reușit să descopere unul din aceste grupuri și apoi, în urma raidurilor din 1937, a arestat 89 de bărbați și femei, membrii ai acestei rețele anarhiste ilegale. La începutul lui 1938 toți au fost puși sub acuzația de „conspirație pentru acte de înaltă trădare”. Toți, cu excepția a 6 dintre ei, au fost condamnați.

Julius Nolden a fost „norocos” și și-a petrecut următorii 8 ani în închisoarea Luttringhausen, până la venirea „aliaților” în aprilie 1945. Alții au fost mai puțin „norocoși” și au fost uciși în închisoare. Strungarul Emil Mahnert a fost aruncat pe fereastră, zidarul Wilhelm Schmitz a murit în „condiții necunoscute”, Ernst Holtznagel a fost trimis într-un batalion disciplinar unde a și murit, Michael Delissen a fost omorât în bătaie de către Gestapo în dec. 1936, iar Anton Rosinke a fost ucis în feb.1937.

Istoria rezistenței anarhiste față de fascism nu este menționată în cărțile de istorie și nici chiar în cele de stânga nu se precizează. Învingătorii fascismului au scris istoria „antifascistă” după al doilea război mondial. Ei au oferit un loc de frunte ofițerilor aristocrați germani care au eșuat în asasinarea lui Hitler

spre sfârșitul războiului, dar i-a ignorat pe muncitorii obișnuiți care în anii '20 și '30 au luptat împotriva fascismului, atunci când guvernele occidentale l-a considerat un aliat. Acest articol a fost doar o scurtă relatare în încercare de a recupera această istorie.

După război, în august 1946, Ernst Binder scria: *„din moment ce rezistența de masă nu a fost posibilă în 1933, membrii cei mai de frunte ai mișcării au trebuit să-și consume energia într-o campanie de gherilă fără de speranță. Dar dacă muncitorii vor reține din acest experiment tragic lecția că numai o apărare unită la timpul potrivit împotriva fascismului poate avea și efecte, sacrificiul acestora nu a fost în zadar”*.

Sursa: Andrew Flood, articol preluat din Workers Solidarity, nr. 54, iunie 1998

Biblioteca Anarhistă

Andrew Flood
Fascismul și rezistența anarhistă
1998

Preluat la 19.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org